SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA   21 AUGUSTUS 1941

EEN RUSTIG PLEKJE OM SJORS TE LEZEN   (Tekening B. ten Hove)

Het tuintje van Pietje Poggelmans

Tekeningen L. Kuiper

Die van Poggelmans waren arm, doodarm. Vader was al lang dood en moeder kon met werken maar nauwelijks genoeg verdienen om eten te kopen voor haar en voor Pietje. Geen wonder dat het jongetje er altijd zo sjofeltjes uitzag en helemaal geen speelgoed had. En toch mopperde hij daar nooit over, want hij was niet ontevreden. Maar één ding was er, waarover Pietje verdriet had, veel verdriet. Achter hun huisje lag een heel, heel klein stukje grond. Juist groot genoeg om er een mooi bloemperkje van te maken. Pietje was dol op bloemen en had o zo graag daar achter een klein tuintje gemaakt. Maar dat ging niet. Plantjes kosten geld en zaad ook en er bleef in het kleine huisje geen cent over. Ergens bloempjes voor niets gaan vragen ging ook niet, want bedelen deden Pietje Poggelmans en zijn moeder nooit. Dus bleef het stukje grond kaal en leeg en Pietje had verdriet. Op een avond had hij weer lang uit het venstertje gekeken naar de bloeiende tuintjes van de buren en het zwarte plekje achter hun eigen huisje. En zo erg vond Pietje het toen, dat hij later in z'n bedje zachtjes lag te huilen. Dat hoorde een merel, die nog laat uit was geweest en nu voorbij vloog. Die merel woonde in het park, in een van de hoge bomen. Aan al de vogels in het park vertelde hij wat hij gehoord en gezien had.

„Wiet, wiet, weet je 't al? Pietje Poggelmans heeft verdriet. Pietje Poggelmans ligt te huilen in zijn bedje."

En allemaal vlogen ze mee, om te zien of dat waar was. Ze keken door het open venster en zagen Pietje's kleine lijfje schudden van het snikken.

Nee maar, dat vonden de vogels toch verschrikkelijk. Pietje was hun beste vriendje en ze wilden zo graag, dat hij blij en gelukkig zou zijn. Had hij niet altijd aan hen gedacht in de barre winter? De kleine kruimeltjes brood strooide hij zorgvuldig op de vensterbank, elke morgen en elke avond. Als het zo hard vroor, dat er ijs lag op alle plassen en sloten, zette Pietje vaak een kommetje water buiten, opdat de vogeltjes toch zouden kunnen drinken. En als Pietje thuis was stond er nooit ijs op dat kommetje water, daar zorgde hij wel voor. Om al die dingen hielden de vogeltjes veel van het jongetje. En nu huilde Pietje en de vogeltjes keken bedremmeld toe.

„Tjilp, tjilp," kwetterde ineens een mus in buurmans tuintje, „ik weet waarom hij schreit. Pietje wil zo graag bloempjes in zijn tuintje hebben. Daar zo, op dat kleine plekje grond."

„Waarom zet hij er dan geen bloempjes?" vroeg een grote kraai.

„Omdat zijn moeder daar geen centen voor heeft," tjilpte de mus, „de Poggelmansen zijn doodarm."

„Ooooo," zeiden de vogels, „dank je wel voor de inlichtingen, hoor." En toen vlogen ze terug naar het park en gingen daar overleggen, wat ze doen konden om Pietje te helpen. Ze zouden heus niet zo gauw een oplossing gevonden hebben, als opoe ekster niet wakker geworden was. Opoe was al heel oud, daarom hadden ze haar maar stilletjes door laten slapen. Nu keek ze over de rand van het nest en moest dadelijk weten, wat er aan de hand was. En natuurlijk wist opoe wel raad.

„Wel," zei ze, „jullie halen ieder een bloem voor Pietje. Je trekt die bloem met worteltje en al uit de grond, vliegt er mee naar het tuintje van Poggelmans, daar pik je een gaatje in het zand en zet er het bloempje netjes in."

„En waar moeten we die bloemen halen, opoe ekster? Pietje wil geen gestolen dingen, dat weet u ook wel."

Natuurlijk wist ze dat en ze gaf de vogels een paar adressen op, waar mensen woonden met een prachtige tuin. „Het zijn beste mensen," zei opoe. „Als je hun vraagt of je een paar bloempjes moogt hebben voor het arme Pietje, zullen ze het heus niet weigeren. Gaat nu maar gauw, anders zijn de mensen naar bed."

Roef! weg waren ze.

Het was inderdaad zoals de ekster gezegd had. De mensen wilden graag wat bloemen afstaan voor het jongetje. „Neem er maar zooveel als je nodig hebt," zeiden ze tegen de vogels, „en kies maar mooie uit."

„Pietje Poggelmans ligt te huilen in zijn bedje."

Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen. De zusjes nachtegaal vlogen al weg met 'n paar prachtige margrieten. Die wilden zeker het eerste zijn. De mussen pikten ieder een anemoontje. De merels en kraaien konden wel wat meer dragen en kwamen aan met een prachtige begonia, of een bosje sleutelbloempjes. Roodborstjes droegen viooltjes in alle kleuren. Dan waren er nog met anjelieren en duizendschonen. En een van de eksters droeg zowaar een reusachtige papaver. Ze had er heel wat last mee, want de lange haren van de stengel kriebelden in haar ogen.

Wat was het nu druk op het kleine perkje, onder Pietje's venster. Met hun sterke snaveltjes pikten de vogels kuiltjes in de grond. Ze zetten er de worteltjes en knolletjes in en krabden met hun scherpe nageltjes het kuiltje weer dicht. Het ging vlug en geruisloos. Pietje had zich trouwens in slaap gehuild en merkte helemaal niets. Nog geen half uurtje later waren al de vogels weer in het park terug

Natuurlijk moesten ze aan opoe ekster vertellen, hoe ze het zaakje hadden opgeknapt. Ze schudde goedkeurend haar oude hoofd.

„Goed zo, goed zo. Maar één ding hebben jullie nog vergeten. De bloempjes moeten noodzakelijk water hebben, anders hangen ze morgenvroeg slap en lusteloos te kijken."

„O," schrokken de vogels, „dat mag niet, want het tuintje moet mooi en fleurig zijn als Pietje wakker wordt. Hoe komen we aan water, opoe? Zeg het ons eens gauw?"

En gelukkig wist de wijze ekster weer raad. Een paar kraaien werden naar het korenveld gestuurd, om de leeuweriken te wekken.

„Hè," zeiden die slaperig, „wat is er aan de hand?"

De kraaien vertelden hun alles over Pietje Poggelmans en zijn tuintje.

„En wat moeten wij nu doen?" vroegen de leeuweriken, „wij kunnen toch geen regen maken."

„Neen, dat is zo, maar jullie kunnen zo hoog vliegen. Daarom vragen de vogels uit het park, of je eens heel vlug naar de wolken wilt gaan en een paar regenwolken wilt halen. Zou dat niet gaan?"

„Natuurlijk, natuurlijk," riepen de leeuweriken, die zeer vereerd waren met het verzoek, „wij doen ook graag wat voor Pietje's tuintje."

En meteen schoot er al een tiental omhoog, spiraalvormig de lucht in en ze zongen er nog bij ook. In een ommezien waren ze uit het gezicht verdwenen. Het kostte hun helemaal geen moeite om regenwolken te vinden. Aan de horizon waren er genoeg.

„Goede avond," groetten de leeuweriken, „we hebben daar beneden wat water nodig. Kunnen er niet een paar kleine wolkjes met ons meegaan?"

„Geen kwestie van," kregen ze ten antwoord, „wij zijn op weg naar het oosten. Het land hier beneden komt volgende week weer aan de beurt."

Dáár stonden ze met hun tweeën....

Maar de leeuweriken gaven het zo gauw niet op. En op hun beurt vertelden zij het verhaal van Pietje Poggelmans z'n tuintje.

Ja, dat maakte natuurlijk een verschil. Nu waren al de regenwolken dadelijk bereid om mee te gaan.

„Ho, ho, niet allemaal," lachten de leeuwerijken, „dan wordt het een overstroming."

Twee wolkjes kozen zij uit. En omdat er zo'n haast bij was, duwden zij zelf met hun stevige bekjes de regenwolkjes vooruit, tot boven Pietje's tuintje. Het was geen verre tocht en ze waren er zo. En al aanstonds spetterden de malse regendruppeltjes op het stoffige zand en op de dorstige bloemetjes van het nieuwe tuintje. Vanuit de dakgoot zaten de vogels van het park toe te zien.

„Kalm aan, kalm aan," waarschuwden ze, „anders maak je nog stukken."

Verbazend, hoeveel water er nog in zo'n paar kleine wolkjes zat. Het was meer dan genoeg voor het bloemperkje.

„Dank je wel, hoor," riepen de vogels, „dank je wel."

De leeuweriken brachten de wolkjes weer netjes terug naar de horizon. Toen schoten ze pijlsnel omlaag, en kropen gauw in hun nestjes in het korenveld, want de volgende morgen moesten ze er weer vroeg uit.

In het park sliepen de vogels niet zo gauw. Ze spraken nog lang over de verrassing voor hun kleine vriendje. Natuurlijk waren ze de volgende morgen al heel vroeg in de buurt van de Poggelmansen. Het raampje van Pietje's kamertje stond wijd open, maar er was nog niets te zien. Ze moesten nog geduld hebben tot zeven uur. Toen hoorden ze ergens in het huisje de stem van moeder Poggelmans.

„Pietje," riep ze, „Pietje, het is tijd om op te staan."

„Ja, moeder."

Onmiddellijk sprong de jongen het bed uit en stak zijn hoofd in de waskom. Het beste middeltje om de slaap goed kwijt te raken, vond Pietje.

Hè, wat kwam er een heerlijke bloemengeur door het raam naar binnen. Zeker uit buurmans tuintje. Pietje zuchtte, omdat hij meteen weer dacht aan zijn eigen, kale stukje grond. Toen hij zich afdroogde, ging hij voor het venster staan en keek naar beneden.

Hèèèèèèèè????

Pietje wreef z'n ogen uit en keek nog eens. Toen stormde hij holder-de-bolder langs het wankele trapje naar beneden.

„Moeder, moeder," riep hij, en hij trok de verbaasde vrouw mee naar buiten.

Daar stonden ze met hun tweeën voor het allermooiste bloemperkje, dat ze zich maar denken konden. Na het heerlijke regenbuitje waren de plantjes helemaal bekomen van de reis en zagen er fris en vrolijk uit. Pietje en zijn moeder begrepen er niets van. Van verbazing en geluk konden ze geen woord spreken en ze bleven maar kijken met stralende gezichten. De vogels, die stiekem zaten toe te zien, waren diep ontroerd. Zelfs de ongevoelige kraai stortte een traan van aandoening. Ze zijn weer stilletjes teruggevlogen naar het park en vertelden alles aan opoe ekster.

En Pietje Poggelmans voelde zich die dag het gelukkigste jongetje van heel de wereld.

SPARLA

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

De sultan was erg verheugd, dat hij zijn verloren robijn weer terug had en hij gaf Tommie, die nu weer vrij mocht, een flinke zak met gouden munten mee. Dat was een verrassing.

Zo gauw hij kon trok Tommie zijn eigen kleren weer aan, want die tulband en die wijde broek hinderden hem geweldig bij het lopen. En het was toch al zo warm in dat land.

De sultan had hem zo'n beetje de weg gewezen, maar toch was Tommie blij, dat hij eindelijk eens een wegwijzer tegenkwam. Nu kon hij zich overtuigen, dat hij niet verkeerd liep.

Plots hoorde Tommie achter zich roepen en in de verte zag hij iemand zwaaien. „'k Ben een boon als dat Achmed niet is," zei Tommie en ja, 't was Achmed, uit 't paleis van den sultan.

Achmed wilde met alle geweld mee om de prinses te verlossen. „Zulke avonturen moet je anders gewend zijn," zei Tommie, maar Achmed beweerde dat hij niet bang was uitgevallen.

Al spoedig bereikten ze de kust en in de verte zagen ze het rotskasteel van reus Kronkelbaard liggen. Het lag daar precies midden in de Blauwe-Haaienbaai.

Ze overlegden samen hoe ze daar nu het beste konden komen. Een boot hadden ze niet. Maar er kwam andere hulp.

Een krompootvogel was nieuwsgierig geworden en stak zijn kop tussen de struiken door. „Hallo," zei Tommie, „kun jij ons niet 'n dienst bewijzen? We willen naar dat kasteel, snap je?"

De krompootvogel had er geen bezwaar tegen om Tommie en Achmed even weg te brengen en blij dat de oplossing zo spoedig gevonden was, kropen ze beiden op de rug van de vogel.

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN
DOOR -R-M-BRINKERHOFF-

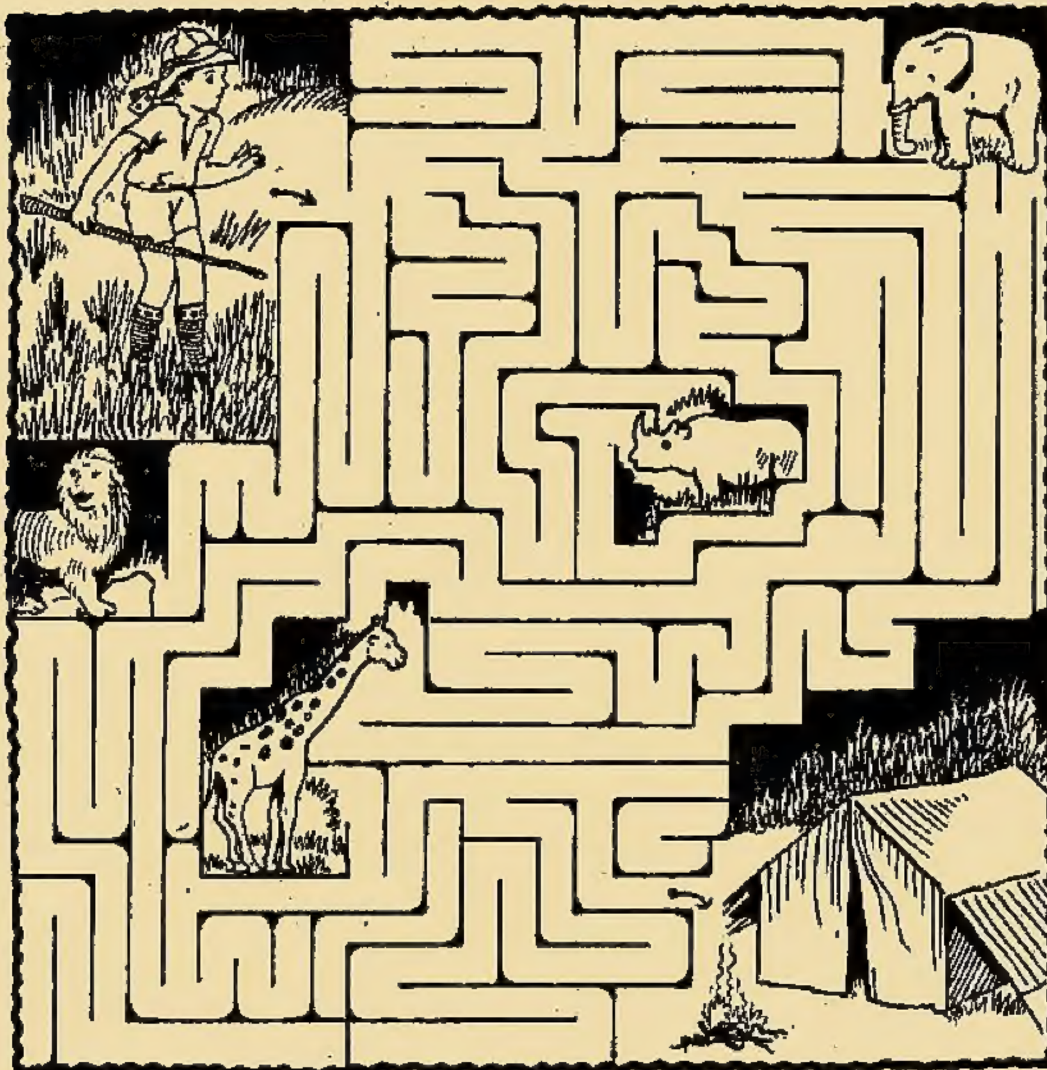
NEE, BOB, IK WIL NIET HEBBEN DAT JE DAT ONAARDIG KIND IN ONZE TUIN LAAT OM TE SPELEN!
MAAR ER IS NIEMAND ANDERS, MAMS!
MAMS ZEGT DAT IK NIET BIJ JE MAG SPELEN, OMDAT JE 'N VRESELIJKE JONGEN BENT!
EN IK MAG IN JOUW TUIN NIET SPELEN OMDAT JE ONUITSTAANBAAR BENT. NOU WEET JE 'T!
!
ARME KINDEREN! ZE KUNNEN ZO GOED OPSCHIETEN MET MEKAAR!
IK BEN NIET IN JE TUIN!
EN IK NIET IN DIE VAN JOU!
WILLY, PAS OP DAT BOB NIET IN DIE TUIN VAN HARRY KOMT!
BEST MAMS!
STAKKERDS! ZE MOETEN TOCH OOK HUN PRETJE HEBBEN!
O, IK WEET 'T AL
?
NEE, MAMS, EERLIJK. ZE ZIJN ALLEBEI IN HUN EIGEN TUIN.
LAAT 'S KIJKEN?
IS DAT EFFE WAT!
REUZE JOCH.

- R. M. BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

DOOLHOF-PUZZLF

(Tekeningen Bouman)

(Tekening Latte)

OM TE KLEUREN

Oplossingen vorig nummer

ACROBAATRAADSEL

B R O N S
R A F E L
O F T O
N E T T O
S L O O P

KAARTJESPUZZLE

Schaap - piano - koper - Jupiter - water.

INVULRIJMPJE

Jullie zijn er natuurlijk dadelijk achter gekomen, dat de cijfers de plaats van de betrokken letters aangaven in het alfabet. Waar een 9 stond moest dus een I komen en waar een 5 stond een E, enz. Hier volgt het rijmpje:

In het zand is 't lekker spelen,
Met ons schopjes groot en klein.
Met ons pannetjes en potjes
Vinden wij het reuzefijn.
Want we bakken heel wat koekjes,
Rond of vierkant, in de zon.
En wat meer is: onze koekjes
Krijg je vast nog zonder bon.

STREEPJESPUZZLE

MAMA

CIRKELPUZZLE

1. Bereid.
2. Breed.
3. Beer.
4. Eer.
5. Re.
6. R.
7. Ra.
8. Kar.
9. Bark.
10. Barak.
11. Barkas.

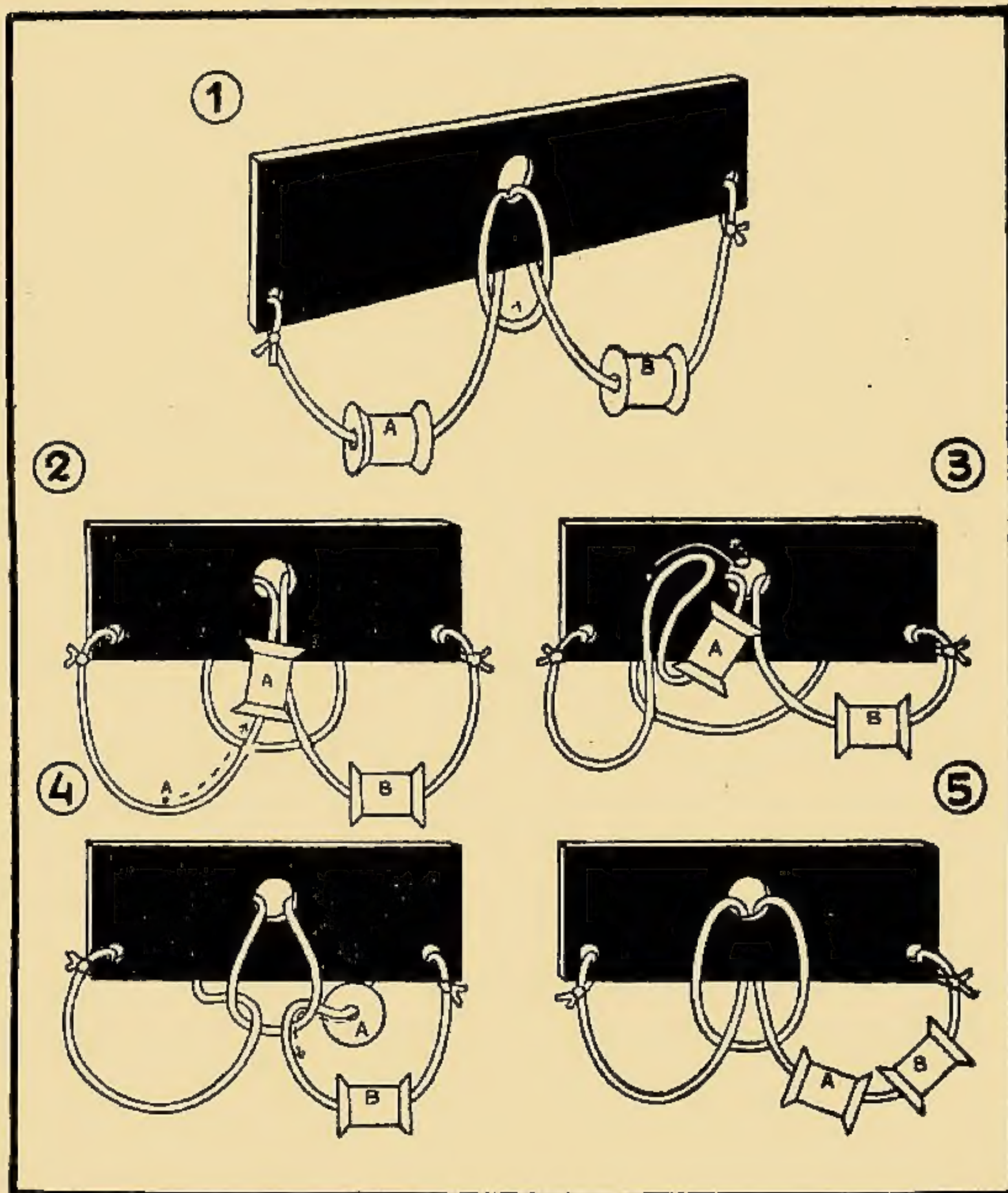
ONZE DOOLHOF

HOE KRIJGEN WE DIE BIJ ELKAAR?

Vorige week hebben we een manier aangegeven om beide klosjes bij elkaar te brengen, zonder de touwtjes door te knippen. Hierbij bedienden wij ons van de beide buitenste gaatjes in het plankje.

Bij deze methode — die eigenlijk even gemakkelijk is — gebruiken we alleen het middelste gat van het plankje. De klosjes — of ringen — hangen precies, zoals dat vorige keer 't geval was. Alleen hebben we de touwtjes nu niet loszitten in de zijgaten, maar hebben we ze stevig vastgeknoopt. Dat mag nu gerust, omdat we die gaten helemaal niet nodig hebben. Fig. 1 geeft de beginstand aan. We hebben dus een klosje A en een klosje B. Het eerste, wat we doen, is de ring (aangeduid met 1) wat naar beneden trekken. Dan nemen we b.v. klosje A, schuiven dit langs het touw naar boven en over de ring en laten het daar (fig. 2). Nu nemen we het stuk touw onder het klosje (aangegeven in fig. 2 door het pijltje), vormen daar een lusje van (fig. 3) en steken dit lusje door het middengat van ons plankje. Steek dit lusje er maar flink ver doorheen en hou het aan de achterkant van het plankje vast. Nu nemen we ons tweede klosje B en herhalen precies dezelfde handeling. Natuurlijk er voor zorgen dat het lusje, dat we vasthouden, intussen niet uit onze vingers schiet en weer terugslaat. Dus B door de ring halen, lusje vormen en door 't gaatje steken. Nu hebben we aan de achterkant van 't plankje twee lusjes. Die trekken we nu flink terug, terwijl we de beide klosjes laten bengelen. Als we nu de achterkant van ons plankje bekijken, zullen we zien, dat zich over die beide lussen een soort ring heeft gevormd, die, hoe harder we aan de lusjes trekken, hoe langer hoe meer naar ons toekomt. En tevens zien we dat we (zoals fig. 4 aangeeft) nu heel gemakkelijk, via het touwtje dat die ring vormt, beide klosjes bij mekaar kunnen brengen. In het begin zul je 't een poosje over moeten doen, maar als je er een beetje handigheid in hebt, staat iedereen er verwonderd van en weinigen, die toezien, zullen het zo gauw nadoen.

(Tekening Bouman)

EVEN TELLEN

(Tekening W. Sperling)

Dat sommetje klopt. Maar.... hoe zou je die achten plaatsen om als uitkomst te hebben niet 352 maar precies 1000?

OE-PUZZLE

Vul vier woordjes in volgens bijgaande betekenis:

1. Kant.
2. Deel van een naaimachine.
3. Vaartuig.
4. Verboden.

1.	O	E	.	.	.	
2.	.	.	O	E	.	
3.	.	O	E	.	.	
4.	.	.	.	O	E	

ON-PUZZLE

1.	.	.	.	.	O	N
2.	.	.	.	O	N	.
3.	.	.	O	N	.	.
4.	.	O	N	.	.	.
5.	O	N	.	.	.	.

Vijf woordjes invullen volgens de gegeven betekenis:

1. Jongensnaam.
2. Bepaalde afstand.
3. Licht goud-kleurige.
4. Vaartuig.
5. Monster.

SJORS VOORZITTER REBELLEN CLUB
ALS ANTIQUAIR!

